Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 744 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN**
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2023.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERBEKEN, loco advocaat Mr. K. VERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 februari 2022.

1.2. Een eerdere beslissing van 3 maart 2022 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) overging tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt door de Raad op 13 oktober 2022 vernietigd bij arrest nr. 278 699.

1.3. Op 21 maart 2023 wordt verzoeker opnieuw gehoord op het CGVS. De commissaris-generaal neemt vervolgens op 9 juni 2023 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaan van nationaliteit, Pashtoun van etnie te zijn en het soennitisch-islamitische geloof aan te hangen. U diende op 10 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in te België. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Char Toot (district Kalakan, provincie Kaboel), maar te zijn geboren in Pakistan en er tot 2016 in een vluchtelingenkamp (nummer 16) in Haripoor in de provincie Khyber Pakhtunkhwa te hebben gewoond. In 2016 keerde u met uw familie terug naar Afghanistan vanwege de houding van de Pakistaanse autoriteiten en burgers ten aanzien van Afghaanse vluchtelingen na een aanslag op een middelbare school in Peshawar waarbij meer dan honderd slachtoffers vielen, onder wie de meesten kinderen.

Betreffende Afghanistan verklaarde u dat de taliban wekelijks naar de moskee in jullie dorp kwamen. Enkele maanden na aankomst in jullie dorp Char Toot werd uw broer [E.], door jullie thuis ook [M.] genoemd, aangesproken door de taliban met de vraag hen te vervoegen. Vervolgens gebeurde er drie tot vier maanden niets. Op een dag werden uw vader en broer aangesproken door de taliban aan de ingang van de moskee na afloop van het gebed. Opnieuw vroegen zij uw broer om hen te vervoegen. Ditmaal zeiden uw vader en broer dat ze dit niet wilden. De taliban zeiden op dreigende wijze: “we zullen wel zien”. Hierop vertrokken ze. Gedurende vier tot zes maanden gebeurde er niets en werden jullie niet meer aangesproken door de taliban. Op een nacht kwamen de taliban naar jullie huis en ontvoerden uw broer. Jullie hebben sindsdien niets meer van hem vernomen. Nog achtte uw vader u één jaar later oud genoeg om een doelwit van de taliban te vormen en regelde hij uw reis naar Europa. U verliet het land in 2018 en kwam na verblijven van telkens ongeveer een half jaar in Iran, Turkije, Griekenland en Servië in november 2020 in België aan.

Ter staving van uw verzoek legde u de Pakistaanse vluchtelingenkaarten van u en uw familie; een Pakistaanse elektriciteitsrekening; drie formulieren van het IOM aangaande jullie vrijwillige terugkeer naar Afghanistan; en de taskara van uw moeder neer.

Op 4 maart 2022 oordeelde het CGVS dat de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus u geweigerd werden. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de taliban uw broer wilden rekruteren. Ook uw eigen rekrutering door de taliban werd niet geloofwaardig geacht. Daarnaast noopte de veiligheidssituatie in de provincie Kabul niet tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen de beslissing van het CGVS. U legde een satellietfoto van uw dorp voor en verwees naar meer dan 60 rapporten en artikels over de algemene situatie in Afghanistan. Nog verklaarde u dat de Raad van State uw beroep tegen uw leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij verworpen heeft en dat u dat u een verzoekschrift indiende bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Per arrest nr. 287 699 van 13 oktober 2022 werd de beslissing van het CGVS vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV; de Raad). De RvV achtte de voorgehouden rekrutering van uw broer en uzelf door de taliban niet geloofwaardig, maar oordeelde betreffende uw jarenlange verblijf in Pakistan dat dit door het CGVS verder moest worden onderzocht. Meer bepaald merkte de Raad op dat er, omwille van een langdurig verblijf buiten Afghanistan, in uitzonderlijke gevallen sprake kan zijn van vervolging wegens een toegeschreven verwestersing. De Raad besloot voorts dat de elementen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekende partij de RvV niet toelieten dit verder te onderzoeken.

Op 21 maart 2023 had u opnieuw een persoonlijk ouderhoud op het CGVS, waarbij dieper werd ingegaan op uw verblijf in Pakistan en uw familiaal netwerk in Afghanistan. U legde geen bijkomende documenten voor.

U vreest nog steeds door de taliban gerekruteerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Nog verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie en stelt u dat er zelfmoordaanslagen plaatsvinden. Daarnaast verklaart u dat de taliban de bevolking onderdrukken, de media controleren en dat de mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd.

Voorts vreest u dat de taliban u al op de luchthaven zouden oppakken, enerzijds omdat u weigerde zich bij hen aan te sluiten; en anderzijds omdat ze zouden denken dat u, door uw vertrek uit het land en verblijf in het ongelovige westen, afstand zou hebben genomen van uw geloof. U vreest dat de taliban u zouden beschuldigen van ongelovig gedrag zoals alcohol drinken, een broek dragen en naar de verkeerde plaatsen gaan. Uw advocaat merkt voorts op dat de taliban draconische straffen opleggen wanneer hun leefregels niet worden nageleefd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen meer verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Betreffende de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud hebt uiteengezet, namelijk de plannen van de taliban om u en uw broer [E.]/[M.] te rekruteren en het vertrek uit Afghanistan van uw broer [G.M.] omwille van mogelijke rekrutering door diezelfde taliban (CGVS 2, pp. 4, 12), moet worden aangestipt dat het CGVS bij de initiële beslissing op 4 maart 2022 geen geloof hechtte aan uw verklaringen hieromtrent. Ook RvV achtte de voorgehouden rekrutering van uzelf en uw broer [E.]/[M.] in haar arrest van 13 oktober 2022 (arrestnummer 287 699) niet geloofwaardig.

In de beslissing van 4 maart 2022 van het CGVS, die door de Raad werd gevolgd in haar arrest op 13 oktober 2022, werd betreffende uw problemen in Afghanistan geoordeeld dat:

'Voorts zijn uw verklaringen over de rekrutering van uw broer en de problemen van uw familie sinds uw vertrek dermate vaag en inconsistent dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Over de problemen van uw broer legt u inconsistente verklaringen af. Over de tijdsbepaling van deze problemen zegt u eerst dat uw broer één tot anderhalve maand na terugkeer naar Afghanistan voor het eerst werd aangesproken, vervolgens een tot anderhalve week later een tweede keer, en dat hij nog eens twee tot drie weken later ontvoerd werd. Echter, u wijzigt deze verklaringen kort daarop en zegt dat het twee tot drie maanden na aankomst in het dorp begon, het tweede incident vervolgens twee of drie maanden later plaatsvond en hij nog eens vijf tot zes maanden later ontvoerd werd (CGVS 1, p. 10). Dit komt maar weinig doorleefd over.

Wanneer u voorts gevraagd wordt wat uw broer tijdens het eerste incident antwoordde op de vraag van de taliban om hen te vervoegen verklaart u: "mijn broer zei ik wil het niet". U bevestigt dit daarna nog eens: "mijn broer zei ik wil het niet en ze zeiden, jij moet, we zullen wel opnieuw komen" (CGVS 1, p. 11). Later echter, wanneer bleek dat uw broer uit angst aan niemand durfde te vragen of zij ook werden aangesproken en u erop gewezen wordt hij wel niet bang was om de taliban openlijk hun eis te weigeren, zegt u plots dat hij niet in hun bijzijn hun eis weigerde en gewoonweg niet reageerde op hun eis (CGVS 1, p. 12). Dit is weinig coherent. Uw nieuwe stelling dat hij dan gewoon niet zou hebben gereageerd komt ook maar weinig overtuigend over.

Over het tweede incident legt u vergelijkbare inconsistente verklaringen af. Gevraagd hoe uw vader en broer reageerden op hun vraag om hen te vervoegen tijdens het tweede incident zegt u: "Ze konden niets zeggen, gewoon luisteren". Omdat dit wel een zeer vreemde situatie lijkt wordt u erop gewezen dat de taliban op dat moment vermoedelijk wel een antwoord of reactie verwachtten van uw vader of broer – uw broer zou tijdens het eerste incident ook al niet hebben gereageerd – waarop u dan weer verklaart dat uw vader zou hebben gezegd dat hij het niet wil en dat uw broer het ook niet wil (CGVS 1, p. 14). Dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegt over deze twee incidenten maakt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Uw verklaringen over wat jullie telkens deden na deze twee incidenten om verdere problemen of een gedwongen rekrutering van uw broer te vermijden zijn ook maar weinig geloofwaardig. Wanneer u gevraagd wordt wat jullie in dit verband deden of ondernamen na het eerste incident antwoordt u naast de vraag. Wanneer opnieuw hiernaar gevraagd wordt zegt u vreemd genoeg dat jullie dachten dat ze uw broer wel met rust zouden laten (CGVS 1, p. 12 en 13). Gevraagd waarom jullie dachten dat de taliban hem met rust zouden laten zegt u dat jullie pas in het land waren en de taliban niet zo goed kenden, en dat jullie niet wisten dat de taliban mensen konden verplichten hen te vervoegen (CGVS 1, p. 13). Dit is weinig geloofwaardig.

Gevraagd wat jullie deden na het tweede incident, waarbij jullie ditmaal de eis van de taliban openlijk weigerden, zegt u dat jullie niets konden doen. Gevraagd of uw broer terug naar Pakistan kon gaan om aan de dreiging van de taliban onderuit te komen – de rest van uw familie aan vaderskant was immers daar gebleven in 2016 (CGVS 1, p. 7) – zegt u opnieuw dat jullie niet dachten dat zij iets zouden doen (CGVS 1, p.

15). U wordt ter bevestiging gevraagd of jullie werkelijk dachten dat de taliban, na jullie openlijke weigering en hun dreigement – "we zullen wel zien" – nog steeds niets zouden ondernemen tegen jullie waarop u zegt dat jullie dat echt niet hadden verwacht (CGVS 1, p. 15). Ook dit is niet geloofwaardig.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat jullie bij niemand gingen informeren naar soortgelijke gevallen. Gevraagd of er die eerste keer nog andere leerlingen van de moskee werden aangesproken zegt u dat uw broer tegen niemand mocht vertellen dat hij aangesproken werd met betrekking tot rekrutering (CGVS 1, p. 11). Gevraagd of uw broer zich heeft geïnformeerd bij andere mensen naar soortgelijke gevallen zegt u dat hij bang was om dat te vragen (CGVS 1, p. 12). Gevraagd waarom hij daar bang voor was zegt u vaagweg dat hij bang was om vermoord te worden en geeft u geen verdere informatie. U wordt dan nogmaals gevraagd waarom hij dit niet aan anderen kon vragen waarop u zegt dat er een regel is in uw regio dat men niets doorvertelt wanneer men iets gezegd wordt. U gaat dan verder naast de vraag dat de taliban iets twee keer vragen en dan hun doelwit ontvoeren (CGVS 1, p. 12). Dit zijn maar weinig overtuigende verklaringen.

Ook ten tijde van het tweede incident weet u niet of er nog andere personen werden aangesproken aangaande rekrutering (CGVS 1, p. 14). Gevraagd of uw vader of broer hierover hebben geïnformeerd bij mensen in het dorp zegt u van niet (CGVS 1, p. 14). Gevraagd waarom zij dit niet hebben gedaan zegt u dat jullie nieuw in het dorp waren en niet zoveel mensen kenden, en voegt eraan toe niet te weten waarom uw vader zich niet heeft geïnformeerd hierover (CGVS 1, p. 15). Dat jullie nieuw waren in het dorp is een weinig overtuigende verklaring voor het feit dat jullie bij niemand zouden hebben geïnformeerd naar andere gevallen van gedwongen rekrutering.

U wordt verder gevraagd waarom uw vader niemand aansprak deze rekruteringsproblemen – zoals bijvoorbeeld de malek – waarop u vaagweg zegt dat jullie bang waren en problemen vreesden wanneer jullie met iemand hierover zouden spreken. Gevraagd waarom jullie vreesden problemen te krijgen indien jullie met de malek over deze zaak zouden spreken zegt u dan weer dat de andere personen problemen konden krijgen indien jullie met hen over de zaak zouden spreken en voegt eraan toe dat jullie voorzichtig waren in het dorp omdat sommigen voor de taliban werkten (CGVS 1, p. 17). Uw verklaringen over de vaststelling dat jullie met niemand in het dorp spraken over rekrutering door de taliban naar aanleiding van het probleem van uw broer zijn maar weinig coherent of overtuigend.

Ook over de handelswijze van de taliban komen uw verklaring uiterst vreemd en weinig aannemelijk over. Zo zouden zij uw broer een eerste keer hebben gevraagd om hen te vervoegen. Het tweede incident gebeurde drie tot vier maanden later (CGVS 1, p. 13). Gevraagd of er in die periode van drie of vier maanden nog iets is gebeurd zegt u van niet. Gezien de taliban wekelijks in de moskee kwamen waar uw broer onder meer les volgde wordt u gevraagd of hij in de tussentijd dan nog werd aangesproken maar u zegt opnieuw van niet (CGVS 1, p. 13). Dat de taliban uw broer hadden uitgekozen om hem te rekruteren – hij werd apart genomen in de moskee en mocht aan niemand iets vertellen (CGVS 1, p. 11) – maar hem vervolgens maandenlang met rust laten en zelfs negeren in de moskee is uiterst opmerkelijk.

Vervolgens wordt uw broer een tweede maal gevraagd hen te vervoegen waarop hij ditmaal weigert en de taliban een dreigende "we zullen wel zien" uitten (CGVS 1, p. 14). Echter, opnieuw blijkt er bijna een half jaar niets meer te gebeuren (CGVS 1, p. 15). U wordt enkele keren gevraagd hoe het kwam dat er niets meer gebeurde maar u kan geen informatie bieden (CGVS 1, p. 16). Ze hebben jullie zelfs in de moskee niet meer aangesproken (CGVS 1, p. 16). Gewezen op de afloop van het tweede incident en op het feit dat jullie en de taliban elkaar in die periode van een half jaar toch nog regelmatig moeten hebben gezien, onder meer in de moskee, en opnieuw gevraagd waarom de taliban een half jaar lang niets meer ondernamen na het tweede incident kan u opnieuw geen informatie bieden en herhaalt u opnieuw dat jullie dachten dat ze jullie met rust zouden laten (CGVS 1, p. 16). Bovenstaande verklaringen over deze problemen met de taliban zijn maar weinig aannemelijk.

Het is voorts opmerkelijk dat de taliban uitgerekend uw broer wilden rekruteren en hem hiervoor gedurende een jaar viseerden en hem uiteindelijk met geweld hebben ontvoerd. Uit informatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Op de vraag hoe rekrutering doorgaans gebeurt in uw regio kan u geen informatie geven (CGVS 1, p. 17). U kan geen verklaring geven voor het feit dat uitgerekend uw broer geviseerd werd en uiteindelijk ontvoerd om de rangen van de taliban aan te vullen (CGVS 1, p. 18). Zoals reeds aangehaald hebben jullie bij niemand geïnformeerd naar andere gevallen van gedwongen rekrutering en kan u dan ook geen informatie geven over andere personen die mogelijks, naast uw broer, eveneens geviseerd werden door de taliban.

Na de ontvoering zou de malek hebben gezegd dat er eerder ook al mensen werden meegenomen door de taliban. (CGVS 1, p. 17). Echter, u kan hier ook niets concreets over zeggen. Gevraagd wat u daar precies over gehoord hebt zegt u die mensen niet te kennen (CGVS 1, p. 17). Gevraagd wanneer dit zou zijn gebeurd zegt u dit ook niet te weten (CGVS 1, p. 18). U kan ook niet zeggen of dit gebeurde wanneer jullie al terug in het dorp woonden of niet (CGVS 1, p. 18).

Dat uitgerekend uw broer bijna een jaar lang persoonlijk werd geviseerd en uiteindelijk ontvoerd, zonder dat u enige informatie weet te bieden over de reden waarom uitgerekend uw broer werd geviseerd, over rekrutering in uw regio in het algemeen, of over andere gevallen van gedwongen rekrutering maakt dat er ernstige vragen rijzen aangaande uw vluchtrelaas.

Uw verklaringen over wat jullie na de ontvoering van uw broer deden zijn ook inconsistent. U zegt aanvankelijk vaagweg dat jullie niets konden doen. Gevraagd of jullie iemand hebben aangesproken om zich verder te informeren of iets dergelijks zegt u dat jullie daar niemand kennen en nergens terecht konden (CGVS 1, p. 16). Gevraagd of er geen dorpsouderen of een malek was zegt u dat zij trouw aan de taliban moeten blijven omdat ze anders problemen krijgen (CGVS 1, p. 17). Later echter zegt u dat jullie wel met de malek hebben gesproken en dat hij zei dat er andere mensen eerder al waren ontvoerd maar dat hij toen ook niets kon doen (CGVS 1, p. 17). Dat u eerst zegt dat jullie niemand kenden en later, pas nadat expliciet naar de malek wordt gevraagd, zegt dat jullie wel met de malek hebben gesproken komt maar weinig doorleefd over.

Hoewel het CGVS er rekening mee houdt dat deze problemen zich reeds zouden hebben voorgedaan in 2017 en u dan ook nog minderjarig zou zijn geweest op dat moment kan verwacht worden dat u enigszins coherente verklaringen weet af te leggen en ook enige concrete informatie weet te bieden hierover. Uw verklaringen zijn echter dermate vaag en incoherent dat u, zelfs rekening gehouden met uw leeftijd op dat moment, deze problemen niet aannemelijk kan maken.

Ook over de problemen sinds uw vertrek legt u vage en incoherente verklaringen af. Gevraagd naar de problemen van uw familie sinds uw vertrek zegt u dat de taliban naar u vroegen en uw familie hebben geslagen (CGVS 1, p. 8). Gevraagd te vertellen wat u hier allemaal over weet herhaalt u dat ze naar u vroegen en uw familie hebben geslagen en lastiggevallen (CGVS 1, p. 9). Echter, later in het persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd wat er allemaal nog is gebeurd na uw vertrek waarop u zegt dat uw familie niets meer heeft meegemaakt (CGVS 1 18 en 19). U wordt gewezen op uw eerdere verklaring dat de taliban nog eens zijn gekomen en uw familie hebben geslagen maar u zegt dat dit gebeurde op het moment dat uw broer werd ontvoerd en dat er na uw vertrek niets meer is gebeurd. Nogmaals gewezen op uw eerdere verklaringen zegt u dan dit keer dat ze wel nog eens naar u hebben gevraagd maar uw familie niet hebben geslagen (CGVS 1, p. 19). Dergelijke volkomen incoherente verklaringen over de problemen sinds uw vertrek doen ernstig twijfelen aan uw relaas.

Voorts blijkt u ook geen enkele concrete informatie te kunnen geven over dit incident of deze incidenten sinds uw vertrek. Gevraagd wanneer ze zijn langsgekomen zegt u dit niet te weten en wijt u dit aan het feit dat u lange tijd sinds uw vertrek geen contact heeft kunnen opnemen met uw familie (CGVS 1, p. 9). Echter, uw verklaringen hierover zijn geenszins overtuigend. Gevraagd wat jullie hebben afgesproken voor uw vertrek om contact te kunnen houden verklaart u dat uw vader gewoon zei dat u moest meegaan meet de smokkelaar en zegt u dat u geen gsm had (CGVS 1, p. 19 en 20). Gevraagd waarom jullie niets afspraken aangaande toekomstig contact zegt u dat uw vader contact had met de smokkelaar en dat vluchtelingen geen gsm mochten hebben (CGVS 1, p. 20). Dit is geenszins een overtuigende verklaring voor uw bewering gedurende twee jaar geen contact te hebben gehad met familie. Gevraagd hoe het komt dat u twee jaar lang geen contact met uw familie kon hebben – de smokkelaar had blijkbaar wel contact met hen – zegt u vaagweg dat u vaak hebt geprobeerd maar dat het niet gelukt is. Gevraagd hoe u dit probeerde zegt u dat u dit vroeg aan de smokkelaar maar dat het niet gelukt is. Gevraagd hoe de smokkelaar dan in contact kwam met uw familie zegt u: "welke manier weet ik niet, blijkbaar via gewoon een nummer of zo". Gevraagd waarom u dan zelf niet naar dat nummer kon bellen ontwijkt u de vraag en zegt u vaagweg dat u altijd met een collega van de smokkelaar was en niet met de smokkelaar zelf. De vraag wordt herhaald waarop u zegt dat uw familie in contact was met de hoofdsmokkelaar in Afghanistan. Dit komt uiterst incoherent en vaag over. Gevraagd waarom u niet aan het nummer kon komen waarmee uw familie in contact met de smokkelaar stond zegt u dat u plots moest vertrekken, dat u heel jong was en geen gsm had (CGVS 1, p. 9). Gezien uw reis werd geregeld in een periode waarin jullie geen problemen hadden en u dus niet halsoverkop bent moeten vluchten kan dit niet overtuigen. Uw verklaringen over de reden waarom gedurende twee jaar geen contact zou kunnen hebben gehad met uw familie zijn niet aannemelijk en doen verder twijfelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw problemen in Afghanistan.

Hoe dan ook heeft u sinds uw aankomst in België een tot twee keer per maand contact met uw familie (CGVS 1, p. 9). U wordt gevraagd te vertellen over het incident waarbij de taliban naar u vroeg bij uw familie waarop

u louter meegeeft dat het kort na uw vertrek gebeurde. Gevraagd wat uw familie hier precies over heeft verteld zegt u dat uw vader enkel zei dat ze naar u vroegen maar dat u verder niets weet (CGVS 1, p. 19). U wordt gevraagd of u hier zelf nog meer over heeft geïnformeerd maar u zegt van niet. U wordt erop gewezen dat dit – de taliban die u willen rekruteren – net de reden is waarom u een verzoek om internationale bescherming indiende en gevraagd waarom u zich dan niet verder heeft geïnformeerd over de problemen van uw familie met de taliban die op zoek zouden zijn naar u maar u kan louter meegeven dat de netwerkverbinding niet goed genoeg is om details te vragen over wat er na uw vertrek nog allemaal is gebeurd (CGVS 1, p. 19). Dergelijke verklaringen zijn in het geheel niet overtuigend.

U verklaart voorts dat uw broers te jong zijn om gerekruteerd te worden (CGVS 1, p. 18). Wat betreft de leeftijd van uw broer [G.M.] zegt u dat hij twee jaar jonger is (CGVS 1, p. 7). Dit verklaart geenszins waarom u broer over de jaren heen geen doelwit zou kunnen zijn geweest van rekrutering, zeker gezien u na onderzoek zelf ouder blijkt te zijn dan u aangeeft. Bovendien zijn uw verklaringen over de leeftijd van uw broer weinig consistent. Later, immers, wanneer u erop gewezen wordt dat [G.M.] niet zoveel jonger is dan u, en dit dan ook geen verklaring vormt voor uw stelling dat uw familie en broers geen problemen meer hebben gekend sinds uw vertrek, zegt u dat uw broer vier tot vijf jaar jonger is dan u (CGVS 1, p. 18). Dit zijn weinig coherente verklaringen.

Uit bovenstaande blijkt dat u uw problemen met de taliban niet aannemelijk kan maken. U wordt gevraagd of u los van bovenstaande problemen ooit nog andere problemen heeft gehad met de taliban waarop u zegt van niet. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan, behalve uw beweerde vrees om gerekruteerd te worden, blijkt dit niet het geval (CGVS 1, p. 20)'.

Het gegeven dat u ook in uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd (CGVS 2, p. 12), wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de eerdere vaststellingen te weerleggen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban in augustus 2021 impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U verwijst in dit verband enkel naar de hierboven beschreven problemen (CGVS, p. 1, p. 8-9), die niet geloofwaardig zijn. U hebt geen andere problemen gekend in Afghanistan en haalt geen andere redenen aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan (CGVS 1, p. 20-21). U verklaart dat uw familie het wel moeilijk heeft nu de taliban aan de macht zijn, maar haalt geen zwaarwichtige problemen aan in dit verband. U stelt nog dat het goed gaat met uw familie, wat deze moeilijkheden in grote mate relativeert (CGVS 2, p. 3-4). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven, meer bepaald van uw geboorte tot vertrek in 2016 (CGVS 2, pp. 3, 5, 8) is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op https:// euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Zo woonde u in Pakistan altijd in het Afghaanse vluchtelingenkamp 16 te Haripoor (CGVS 2, p. 8). In dit vluchtelingenkamp, dat met eigen faciliteiten zoals een eigen centrum, bazaar en begraafplaats (CGVS 2, p. 8) een dorp of stad op zich was, woonden enkel en alleen Afghanen (CGVS 2, pp. 8, 9). De meerderheid van de bewoners was – net zoals u – Pashtoun van etnie, maar er woonden ook personen die Dari spreken. Uzelf had voorts geen Pakistaanse, maar enkel Afghaanse vrienden (CGVS 2, pp. 9-10). Voorts ging u zelf

weliswaar niet naar school, maar uw oudere broer wel. Op diens school kwamen de leerkrachten uit Afghanistan (CGVS 2, p. 9). U ging evenmin naar de madrassa, maar deze waren ook Afghaans (CGVS 2, p. 9). Wel ging u af en toe naar de lessen in de moskee, waar eveneens een Afghaanse moellah voorging (CGVS 2, p. 9). Betreffende de feestdagen vierden jullie nooit iets samen met de Pakistanen (CGVS 2, p. 10). U spreekt bovendien geen Urdu (CGVS 2, p. 11). Nog bleven uw ouders op de hoogte van de Afghaanse actualiteit via televisie. U keek veel dramaseries in het Pashtou en noemt twee Pakistaanse-Pashtounse acteurs, Jahangir Khan en Ismail Shahid, waarvan één van hen zelfs in een film in 2022 in de rol van een Afghaan kroop (CGVS 2, p. 11). Uit al deze elementen blijkt dat uw leven in Pakistan ingebed was in de Afghaanse gemeenschap daar. Hierdoor kan worden aangenomen dat u al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen en dat u zich derhalve eenvoudig zal kunnen (her)integreren in Afghanistan, ook al woonde u slechts korte tijd fysiek in uw vaderland. Uw verblijf bleek overigens probleemloos: aan de bovenstaande problemen kan immers geen geloof worden gehecht.

Voorts roept u in dat u niet meer naar Afghanistan wil terugkeren omdat de taliban de bevolking onderdrukken, de media controleren en dat de mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd (CGVS 2, p. 12). U haalt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat u persoonlijk, hierom, nood zou hebben aan internationale bescherming.

Ook verklaart u dat de taliban wreed zijn en uw dorpelingen onderdrukken en slaan. Uw zus en broer werden volgens uw verklaringen ook door taliban geslagen. Nog stelt u dat er geen toegang is tot onderwijs of medische zorg (CGVS 2, p. 4). U voegt verder toe dat uw broer [G.M.] onder meer omwille van de onmenselijke behandeling van de taliban het land verlaten heeft, maar dat er zich geen specifieke incidenten hebben voorgedaan (CGVS 2, p. 4). Hieruit kan evenmin een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid. U brengt immers geen elementen aan waaruit zou blijken dat er omwille van deze elementen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Daarnaast stelt u dat u bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden beschuldigd van afvalligheid en van niet-islamitisch gedrag zoals alcohol drinken, een broek dragen en naar de verkeerde plaatsen gaan. Nog vreest u dat de taliban zouden denken dat u afstand zou hebben genomen van uw geloof omdat u de laatste jaren buiten Afghanistan en in het ongelovige westen heeft doorgebracht (CGVS 2, pp. 11-13), waar uw advocaat aan toevoegt dat de taliban draconische straffen opleggen wanneer hun leefregels niet worden nageleefd (CGVS 2, p. 13).

In dit verband moet erop gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw voorgehouden integratie en de voor u daaraan verbonden verwestersing – alcohol drinken, een broek dragen en op bepaalde plaatsen aanwezig zijn – deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U brengt bovendien geen concrete elementen aan die erop wijzen dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw gedrag.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u ook sinds u in Europa verblijft nog steeds soennitisch moslim bent (CGVS 2, p. 12) en altijd in contact met uw familie in Afghanistan stond, die volgens uw verklaringen nog steeds in het dorp Char Toot wonen (CGVS 2, pp. 3-4). Ook uit uw Facebookprofiel ('[B.K.]') blijkt bovendien dat u louter interactie heeft met andere Afghanen in Europa, Afghanistan of Pakistan – en mogelijkerwijs ook met uw vermiste broer [E.]/[M.] ('[M.O.]') en vader ('[M.T.]'). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen herintegreren in Afghanistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om zomaar te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf en sociale activiteiten in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U blijft wat dat betreft in gebreke.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front , voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/ administration/ easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/ publications/country-guidanceafghanistan-january-2023) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/ administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_an

d_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u in de loop van uw verzoek neerlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara van uw ouders, de vluchtelingenkaarten, de terugkeerformulieren en de elektriciteitsrekening hebben louter betrekking op uw identiteit en die van uw familie en op uw verblijf in Pakistan. Deze elementen worden niet betwist, maar hierboven blijkt dat er geen nood aan internationale bescherming uit kan worden afgeleid. De satellietfoto van uw dorp is publiekelijk beschikbaar en vormt geen bewijs voor uw herkomst uit dit dorp, die evenwel niet betwist wordt. De foto biedt evenmin steun voor uw verklaringen over uw vluchtmotieven. Wat betreft uw verwijzing naar rapporten over de algemene situatie in Afghanistan, moet worden opgemerkt dat het CGVS eveneens over deze publieke informatie beschikt en dat de algemene situatie in Afghanistan in rekening wordt gebracht bij de beoordeling van uw verzoek om

internationale bescherming. Uit de algemene situatie in Afghanistan kan echter niet worden afgeleid dat u internationale bescherming behoeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 juncto 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst allereerst op zijn profiel als Afghaans vluchteling geboren in Pakistan en benadrukt dat de verwerende partij, op basis van de door hem neergelegde documenten en afgelegde verklaringen, geen enkele twijfel uit over het feit dat hij is opgegroeid in Pakistan. Hij bemerkt dat de verwerende partij hierbij echter geen onderscheid heeft gemaakt tussen enerzijds de Afghaanse waarden en normen zoals die beleefd worden in Pakistan en anderzijds de tradities en leefregels in Afghanistan, zowel voor als tijdens het talibanbewind.
Na een theoretische benadering rond de samenwerkings- en onderzoeksplicht, geeft verzoeker vervolgens aan dat er een algemeen gebrek is aan informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Hij gaat in op het risico voor terugkeerders uit het Westen en benadrukt de noodzaak aan een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees. Hij wijst op de specifieke omstandigheden van zijn zaak en benadrukt daarbij dat hij in Pakistan is geboren en daar verbleef tot zijn familie in 2016 terugkeerde naar Afghanistan, dat hij slechts twee jaar in Afghanistan verbleef, dat hij Afghanistan op vijftienjarige leeftijd heeft verlaten (hoogstens zestien jaar volgens de leeftijdstest van 29 april 2021) en dat hij zich inmiddels heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij citeert uitvoerig uit landeninformatie en rechtspraak aangaande het risico voor terugkeerders uit het Westen. Hij brengt tevens informatie bij aangaande de bijzonder gewelddadige aard van de taliban. Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie, evenals de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd:
3. UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
4. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;
5. Attest van de Afghaanse Ambassade;
6. Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel;

7. Briefwisseling met DVZ over gebruik Laissez-Passer;
8. Tik tok verzoeker;
9. Foto's verzoeker;
10. Instagram verzoeker;
11. Werkdocumenten.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 14 april 2026 maakt de verwerende partij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:
- EUAA COI *Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 4 november 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022;

- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI Focus *Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 2 februari 2024;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van november 2024;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van januari 2026.

3.2. Op 20 april 2026 maakt verzoeker een eerste aanvullende nota over waarbij hij actuele landeninformatie voorlegt met betrekking tot de situatie in Afghanistan alsook stukken in verband met zijn traject in België de afgelopen jaren.
Hij voegt volgende stukken toe:
1. Foto's vrije tijd
2. Foto's relatie
3. Loonfiches
4. Arbeidscontracten Optimus Agro NV
5. Getuigenverklaringen (11)

3.3. Op 22 april 2026 maakt hij een tweede aanvullende nota over waarbij hij een individueel begeleidingsplan voegt.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als de juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met

informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

5. Beoordeling in het kader van de vluchtelingenstatus

5.1. Oud artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de voormalige richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), bepaalt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (…) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van boven-bedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 3, punt 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 definieert de term "vluchteling" als volgt: *"een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is"*.
Artikel 3, punt 1 van de Verordening (EU) 2024/1347 definieert het begrip "vluchtelingenstatus" als volgt: *"de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling"*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie verduidelijkt in zijn arrest van 4 juni 2026 (C-440/25) het volgende:

"28. Ten eerste moet evenwel worden opgemerkt dat verordening 2024/1347 krachtens artikel 42 ervan van toepassing is met ingang van 12 juni 2026.
29. Het staat dus niet vast dat de uitlegging van deze verordening voor de verwijzende rechter noodzakelijk is om uitspraak te doen in het hoofdgeding.
30. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95, en artikel 3, punt 5, van verordening 2024/1347, waarin het begrip „vluchteling" is gedefinieerd, identiek zijn geformuleerd. Bijgevolg is de uitlegging van de uitdrukking „gegronde vrees voor vervolging" in artikel 2, onder d), van deze richtlijn relevant voor de eventuele uitlegging van dezelfde uitdrukking die in artikel 3, punt 5, van die verordening wordt gebruikt."

Hieruit volgt dat de in artikel 3, punten 1 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 vervatte definities geen wijziging aanbrengen in de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. De materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, zijn immers dezelfde gebleven.

5.2. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift, aanvullende nota's en ter terechtzitting, onder meer, een vrees aan voor de taliban als terugkeerder uit Europa en wegens zijn verblijf in Europa. Hij verwijst naar zijn (gepercipieerde) verwestering en de daaruit voortvloeiende vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban.

In de bestreden beslissing wordt het asielmotief van een vrees voor vervolging wegens een terugkeer uit het Westen, een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering reeds besproken. De verwerende partij stelt dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en dat evenmin blijkt

dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij het risico loopt door de taliban te worden vervolgd. De verwerende partij motiveert verder nog: *"Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op https:// euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.*
Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Zo woonde u in Pakistan altijd in het Afghaanse vluchtelingenkamp 16 te Haripoor (CGVS 2, p. 8). In dit vluchtelingenkamp, dat met eigen faciliteiten zoals een eigen centrum, bazaar en begraafplaats (CGVS 2, p. 8) een dorp of stad op zich was, woonden enkel en alleen Afghanen (CGVS 2, pp. 8, 9). De meerderheid van de bewoners was – net zoals u – Pashtoun van etnie, maar er woonden ook personen die Dari spreken. Uzelf had voorts geen Pakistaanse, maar enkel Afghaanse vrienden (CGVS 2, pp. 9-10). Voorts ging u zelf weliswaar niet naar school, maar uw oudere broer wel. Op diens school kwamen de leerkrachten uit Afghanistan (CGVS 2, p. 9). U ging evenmin naar de madrassa, maar deze waren ook Afghaans (CGVS 2, p. 9). Wel ging u af en toe naar de lessen in de moskee, waar eveneens een Afghaanse moellah voorging (CGVS 2, p. 9). Betreffende de feestdagen vierden jullie nooit iets samen met de Pakistanen (CGVS 2, p. 10). U spreekt bovendien geen Urdu (CGVS 2, p. 11). Nog bleven uw ouders op de hoogte van de Afghaanse actualiteit via televisie. U keek veel dramaseries in het Pashtou en noemt twee Pakistaanse-Pashtounse acteurs, Jahangir Khan en Ismail Shahid, waarvan één van hen zelfs in een film in 2022 in de rol van een Afghaan kroop (CGVS 2, p. 11). Uit al deze elementen blijkt dat uw leven in Pakistan ingebed was in de Afghaanse gemeenschap daar. Hierdoor kan worden aangenomen dat u al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen en dat u zich derhalve eenvoudig zal kunnen (her)integreren in Afghanistan, ook al woonde u slechts korte tijd fysiek in uw vaderland. Uw verblijf bleek overigens probleemloos: aan de bovenstaande problemen kan immers geen geloof worden gehecht.

Voorts roept u in dat u niet meer naar Afghanistan wil terugkeren omdat de taliban de bevolking onderdrukken, de media controleren en dat de mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd (CGVS 2, p. 12). U haalt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat u persoonlijk, hierom, nood zou hebben aan internationale bescherming.

Ook verklaart u dat de taliban wreed zijn en uw dorpelingen onderdrukken en slaan. Uw zus en broer werden volgens uw verklaringen ook door taliban geslagen. Nog stelt u dat er geen toegang is tot onderwijs of medische zorg (CGVS 2, p. 4). U voegt verder toe dat uw broer [G.M.] onder meer omwille van de onmenselijke behandeling van de taliban het land verlaten heeft, maar dat er zich geen specifieke incidenten hebben voorgedaan (CGVS 2, p. 4). Hieruit kan evenmin een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid. U brengt immers geen elementen aan waaruit zou blijken dat er omwille van deze elementen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Daarnaast stelt u dat u bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden beschuldigd van afvalligheid en van niet-islamitisch gedrag zoals alcohol drinken, een broek dragen en naar de verkeerde plaatsen gaan. Nog vreest u dat de taliban zouden denken dat u afstand zou hebben genomen van uw geloof omdat u de laatste jaren buiten Afghanistan en in het ongelovige westen heeft doorgebracht (CGVS 2, pp. 11-13), waar uw advocaat aan toevoegt dat de taliban draconische straffen opleggen wanneer hun leefregels niet worden nageleefd (CGVS 2, p. 13).

In dit verband moet erop gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw voorgehouden integratie en de voor u daaraan verbonden verwestersing – alcohol drinken, een broek dragen en op bepaalde plaatsen aanwezig zijn – deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en

gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U brengt bovendien geen concrete elementen aan die erop wijzen dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw gedrag.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u ook sinds u in Europa verblijft nog steeds soennitisch moslim bent (CGVS 2, p. 12) en altijd in contact met uw familie in Afghanistan stond, die volgens uw verklaringen nog steeds in het dorp Char Toot wonen (CGVS 2, pp. 3-4). Ook uit uw Facebookprofiel ('[B.K.]') blijkt bovendien dat u louter interactie heeft met andere Afghanen in Europa, Afghanistan of Pakistan – en mogelijkerwijs ook met uw vermiste broer [E.]/[M.] ('[M.O.]') en vader ('[M.T.]'). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen herintegreren in Afghanistan."
De verwerende partij besluit dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf en sociale activiteiten in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, maar dat deze vrees moet worden geïndividualiseerd en geconcretiseerd.

Verzoeker betwist deze analyse in het verzoekschrift, in zijn aanvullende nota's en ter terechtzitting. Hij voert argumenten aan, verschaft bijkomende stukken en legt ter terechtzitting verklaringen af ter ondersteuning van zijn voorgehouden (toegeschreven) verwestering.

5.3. De Raad stelt hierbij vast dat de bestreden beslissing al dateert van 9 juni 2023.

In deze dringt zich een toekomstgerichte beoordeling op van de vervolgingsvrees wegens verzoekers verblijf in Europa. De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Het is immers een algemeen principe dat bescherming niet alleen moet worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

In dit verband merkt de Raad op dat hij ertoe is gehouden een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren. In het kader hiervan is de Raad verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16 Alheto, punten 105-113, 118). De Raad is verplicht een geactualiseerde beoordeling van het specifieke geval te maken.

De Raad is daarom van oordeel dat in deze het onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming moet gebeuren in het licht van recente en relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, van objectieve en actuele landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan en verzoekers volledige en huidige individuele omstandigheden.

5.4. Beschermingsverzoeken gebaseerd op een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen immers verband houden met de vervolgingsgronden politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een specifieke sociale groep (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 61). Er is heden rechtspraak van het Hof die meer verduidelijking geeft omtrent de uitlegging van deze vervolgingsgronden.

In dit verband wordt het volgende aangestipt.

Volgens oud artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 10, lid 1, e) van de voormalige richtlijn 2011/95/EU, houdt het begrip 'politieke overtuiging' onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft over een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden. Oud artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder: *"Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."*

Huidig artikel 10, lid 1, e) van de Verordening (EU) 2024/1347 luidt: *"het begrip "politieke overtuiging" omvat met name het hebben van een mening, gedachte of opvatting betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 6 genoemde potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn of haar handelen door deze mening, gedachte of opvatting heeft laten leiden".* In artikel 10, lid 2 van de Verordening wordt bepaald: *"Bij het beoordelen of de vrees van een verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige,*

nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken door de actor van de vervolging worden toegeschreven aan de verzoeker."
Deze bepaling uit Verordening (EU) 2024/1347 is inhoudelijk gelijkaardig aan het voormelde oude artikel van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van de relevante bepaling uit de voormalige richtlijn 2011/95/EU. Bijgevolg kan op nuttige wijze naar volgende relevante rechtspraak van het Hof van Justitie worden verwezen.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt.
De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *"enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land"* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, pt. 36-37 en 46, 49).

Verder benadrukte het Hof dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond "behoren tot een specifieke sociale groep" wordt gesproken van *"een kenmerk of geloof [...] dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven"*. Vereisen dat sprake is van een dergelijk element om te kunnen spreken van een "politieke overtuiging", zou dus neerkomen op een onterechte beperking van de draagwijdte van dit begrip (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45).

5.5. Zoals reeds aangehaald, moet verzoekers nood aan internationale bescherming ook worden onderzocht in het licht van actuele en objectieve landeninformatie inzake zijn land van herkomst en rekening houdend met zijn individuele omstandigheden.

Op basis van de actuele en objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA*, "Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 18-21). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik, waarbij gewag wordt gemaakt van een toegenomen repressie in 2025. Bronnen melden dat er in het land op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. De bronnen bevatten meldingen van willekeurige arrestaties en detenties, buitengerechtelijke executies en de doodstraf, lijfstraffen, foltering en andere vormen van mishandeling, evenals andere beperkingen van de grondrechten, gepleegd, onder meer, in het kader van de handhaving van strenge moraliteitswetten en de inperking van de maatschappelijke ruimte (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 18-21). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Er wordt gemeld dat de handhavers van het MPVPV beschikken over uitgebreide bevoegdheden, waardoor zij bijvoorbeeld personen kunnen vasthouden of buitengerechtelijke straffen opleggen. Er zijn verder voortdurend meldingen van geweldgebruik door hen, waaronder verbale intimidatie, arrestaties, pesterijen en fysiek geweld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30-32). Ondanks het relatief beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus,* januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 116).

Rapporten beschrijven hoe de *de facto*-autoriteiten hun religieuze ideologie aan de bevolking opleggen door middel van talrijke beperkingen, waarbij bijvoorbeeld zowel religieuze praktijken als het gedrag en het uiterlijk van de bevolking werden gereguleerd. Talrijke bepalingen regelen het gedrag van individuen, beperken de rechten van vrouwen en meisjes drastisch (zoals toegang tot onderwijs boven 12 jaar, toegang tot parken en badhuizen, toegang tot bepaalde tewerkstelling), beperken religieuze en culturele praktijken, verbieden politieke partijen en onderdrukken afwijkende meningen door middel van mediacontrole, intimidatie en bestraffing, waardoor veel critici gedwongen worden te vluchten, zich te verbergen of aan zelfcensuur te doen. De *de facto*-overheden hebben talrijke regels ingevoerd die alle aspecten van het dagelijks leven, het

gedrag en het uiterlijk regelen, en hebben inhoud en activiteiten verboden die in strijd worden geacht met de sharia, zoals poëzie over relaties tussen mannen en vrouwen, universitaire studieprogramma's met onderwerpen als democratie en mensenrechten, gender en vrouwen, en media-inhoud die in strijd is met de islamitische wet en religie.
Het toepasselijke rechtskader blijft verder onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 28 en Annex 3). Hoewel decreten tegenwoordig meer geformaliseerd en gepubliceerd worden, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekendgemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23-32).

Op 31 juli 2024 hebben de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen die de meest uitgebreide reeks beperkingen bevat en waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen strenge kledingvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. Naast beperkingen op afbeeldingen van levende wezens en verplichtingen met betrekking tot de uitoefening van de godsdienst, waaronder het bidden, specificeert de wet verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds werden afgedwongen, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering zijn verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd – en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Dit heeft geleid tot een gefragmenteerd en onzeker rechtskader dat wordt gekenmerkt door vage instructies, waardoor individuele handhavers tot uiteenlopende interpretaties komen. Er wordt

gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, raadpleegbaar via consulteerbare weblink in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).
Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30).

In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 42-44).

In het bijzonder wat betreft '*zina*'– d.i. seksuele betrekkingen buiten een wettig huwelijk, ontucht, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet-naleven van de kledingvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country*

Focus", januari 2026, p. 43-44; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van het MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken ('*De Mahakumu Jazaai Osulnama'*), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Dit wetboek bevat 119 artikelen en verschillende bepalingen lijken in strijd te zijn met internationale mensenrechtennormen. Opvallend is dat er termen als 'slaven' en 'meesters' worden gebruikt, en sommige bronnen suggereren dat dit wetboek indirect slavernij toestaat. Verder zou dit wetboek naar verluidt het gebruik van lijfstraffen uitbreiden, het recht op een eerlijk proces beperken en een ruime onderdrukking van andersdenkenden, minderheden en vrouwen mogelijk maken. Volgens Rawadari legaliseert het wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en staat het willekeurige arrestatie en straffen toe. In het wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald, wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters ('*mubtadeh*'). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de 'Imam'. De bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving alsook het beledigen van talibanleiders wordt strafbaar gesteld. Hierdoor wordt oppositie tegen en kritiek op de taliban gecriminaliseerd. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' ('*baghi*') wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft (morele) corruptie te verspreiden' en het wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Eenieder mag een 'rebel', d.i. iemand die zich niet aan de morele wetten houdt, bestraffen. Artikel 4, clausule 6 van het wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van (morele) corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden (*'ulama'*), de elite (*'ashraf'*), de middenklasse en de lagere klasse, hetgeen lijkt op een legalisering van een klassensysteem en klassenjustitie. Wanneer een misdrijf wordt begaan, worden de soort en zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar ook op basis van de sociale status van de dader, waarbij de straffen zwaarder worden naarmate de sociale positie van de veroordeelde lager is. Ook worden in het wetboek de woorden 'slaaf' (*'ghulam'*) en 'meester' (*'badaar'*) vermeld. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een imam en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. Artikel 18 van het wetboek, alsook andere artikelen, schrijven de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting en de criminalisering van oppositie tegen en kritiek op de taliban tot gevolg hebben. Verder bepaalt het wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het wetboek. De echtgenoot mag tazir-straffen uitvoeren. Geweld tegen vrouwen wordt gelegaliseerd. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf. (zie eerste aanvullende nota verzoeker, Rawadari, "*Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban*", 21 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Bronnen vermelden verschillende arrestaties door de taliban wegens activiteiten op de sociale media, zoals het plaatsen van on-islamitische inhoud, kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook wegens het onder de aandacht brengen van mensenrechtenkwesties (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan*

- *Country Focus*", december 2023, p. 20; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21-23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 22). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie *("Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan*, "Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLOnews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 45-51). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) beschikken over een sociaal netwerk, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten

bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Volgens berichten werd één uitgezette persoon gedood, hoewel niet werd gespecificeerd welke actor hiervoor verantwoordelijk was. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij opnieuw welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025, waarnaar de "*EUAA, Afghanistan: Country Focus*", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "*Immigration Department*", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat

dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dus gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, wat leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen en dat ogenschijnlijk kleine beschuldigingen zich gemakkelijk kunnen verspreiden en tot conflicten kunnen leiden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:
(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland;
(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, ook in het licht van recentere landeninformatie, nog steeds worden bijgetreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).

5.6. De Raad stipt aan dat bovenstaande analyse van de algemene situatie in Afghanistan is gebaseerd op recentere en meer volledige landeninformatie die niet voorlag ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 9 juni 2023.

Uit deze geactualiseerde landeninformatie blijkt dat, na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en ook na het nemen van de bestreden beslissing in 2023, het talibanbeleid verder is geëvolueerd en verscherpt, met name een zuivering van de Afghaanse samenleving nastreeft waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia.

De Raad herhaalt dat de *de facto*-overheden in Afghanistan een bijzonder strikte, bijna draconische, versie van de shariawetgeving handhaven. Zij hanteren een strikte morele code en sociale controle in overeenstemming met hun interpretatie van de sharia en hebben strenge gedragsregels en talrijke verboden en voorschriften opgelegd die erop zijn gericht activiteiten te voorkomen die zij als on-islamitisch of ongepast beschouwen, onder meer via de zgn. moraliteitswet van 31 juli 2024. Hoewel vrouwen het zwaarst worden getroffen door de onderdrukking, worden ook mannen getroffen door dit repressieve regime dat bijna elk aspect van het leven dicteert (UN Human Rights Council, *Study of the so-called law on the promotion of virtue and the prevention of vice*, A/HRC/58/74, 12 March 2025, p. 2, waarnaar via een consulteerbare weblink wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026).
Uit de landeninformatie volgt dat de *de facto*-overheden beschikken over ruime en discretionaire bevoegdheden om de door hen opgelegde regels en beperkingen te handhaven en dat zij handelen op willekeurige en onvoorspelbare wijze ("*The de facto state administration has been described as working in arbitrary and unpredictable ways*", EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23-44). Het niet naleven van instructies of verboden kan leiden tot detentie en zware straffen, waaronder geseling en andere lijfstraffen, ook voor relatief kleine overtredingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 46-48; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23-44).

Uit de landeninformatie volgt verder dat de *de facto*-overheden actief toezien op de naleving van bestaande richtlijnen en beperkingen, bijvoorbeeld door mensen in openbare ruimtes te controleren, het bijwonen van gebeden te monitoren, telefoons, voertuigen en woningen te doorzoeken, en door gebruik te maken van andere surveillancetechnieken, zoals informanten in moskeeën, onder buren en onder de bevolking in het algemeen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25-44; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21-44, alsook volgende rapporten waarnaar wordt verwezen via consulteerbare weblinks: UNAMA, *De Facto Authorities' Moral Oversight in Afghanistan: Impacts on Human Rights*, July 2024, p. 21; UN Human Rights Council, *Situation of human rights in Afghanistan*, UN Doc. A/HRC/58/80, 20 February 2025, par. 26; UN Human Rights Council, *Study of the so-called law on the promotion of virtue and the prevention of vice*, A/HRC/58/74, 12 March 2025, par. 61-93).
Hoewel er sprake is van inconsistenties en lokale variaties, blijkt uit de landeninformatie ook een algemene tendens naar strengere handhaving en een grotere eis tot conformiteit met de regels, evenals een steeds uniformere toepassing in het hele land (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23-44).

In de landeninformatie zijn er ook indicaties van sterke druk binnen gemeenschappen om conservatieve islamitische praktijken te volgen en strikte sociale controle uit te oefenen, waaronder meldingen dat leden van de gemeenschap elkaars gedrag actief in de gaten houden en de niet-naleving van de richtlijnen en beperkingen van de taliban rapporteren. Zo kan in het Ambtsbericht van 2023 worden gelezen dat *"Personen die gezien konden worden als 'verwesterd', konden bedreigd worden door de Taliban, familieleden of buren*."

En "*In het Islamitische Emiraat bestond veel sociale controle op het belijden van godsdienst. De politie en het MPVPV controleerden of mensen bidden. Zo verifieerden zij tijdens de gebedstijden op straat en in winkels of mensen aan het bidden zijn. Mensen die niet baden, werden geïntimideerd. Ook controleerden mensen elkaar of zij wel gaan bidden. Niet-praktiserende moslims kozen er vaak voor om net te doen alsof zij hun geloof belijden. Dit om problemen te voorkomen."* (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 85, 92). Zoals eerder vermeld, ondanks het relatief beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 31).
De VN speciale rapporteur Richard Bennett maakt in zijn rapport *"Study on the so-called law on the promotion of virtue and the prevention of vice"* gewag van een toenemende angst om door buren, collega's of zelfs familieleden te worden aangegeven wegens daadwerkelijke of vermeende overtredingen van de taliban-regels (UN Human Rights Council, *Study of the so-called law on the promotion of virtue and the prevention of vice*, A/HRC/58/74, 12 March 2025, p. 16, waarnaar via een consulteerbare weblink wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026).

5.7. Ten slotte moeten verzoekers huidige persoonlijke situatie en volledige individuele omstandigheden in acht worden genomen. Deze kunnen immers zijn geëvolueerd sinds het nemen van de bestreden beslissing en/of er kan heden een beter zicht zijn op zijn individuele omstandigheden dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing van 9 juni 2023, wat een impact kan hebben op de mate van (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding. Immers is de mate van (toegeschreven) verwestering evolutief.

Verzoeker verklaart op 1 mei 2003 te zijn geboren en Afghanistan in 2018 te hebben verlaten. Tijdens een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 29 april 2021, werd verzoekers leeftijd geschat op 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar, waardoor niet kan worden uitgesloten dat verzoeker op 29 april 2021 evengoed 19,3 jaar oud kon zijn geweest (AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij van 5 mei 2021). Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift bijgevolg terecht op dat aangezien steeds de jongste leeftijd moet worden genomen binnen deze foutenmarge (artikel 7, §3 van de Voogdijwet; RvS 9 juni 2015, nr. 231.491), hij volgens deze test op dat moment in 2021 ongeveer 19 jaar oud was.
Verzoekers geboortedatum werd na deze leeftijdsbepaling niet aangepast. Dit is ook de geboortedatum die de verwerende partij doorheen het administratief dossier en in haar aanvullende nota hanteert. Niettemin is de Raad in casu gebonden door de leeftijdstest. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Nu het cassatieberoep van verzoeker tegen deze beslissing werd verworpen, zoals in het verzoekschrift aangegeven, staat ten aanzien van de Raad en de verwerende partij de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogd vast.

Uitgaande van leeftijdstest van de Dienst Voogdij, waarbij steeds de jongste leeftijd moet genomen worden binnen de standaarddeviatie, kan bijgevolg niet worden uitgesloten dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan op een niet nader bepaalde datum in 2018 nog minderjarig was (16 jaar oud) en dat hij bij aankomst in november 2020 in België net wel of net niet meerderjarig was geworden.

Het wordt niet betwist dat verzoeker in 2018 Afghanistan verliet en dat hij na verblijven van telkens ongeveer een half jaar in Iran, Turkije, Griekenland en Servië in november 2020 in België aankwam (Verklaring DVZ, vraag 32).

Verzoeker is heden reeds 8 jaar geleden vertrokken uit Afghanistan.

Verder verklaart verzoeker te zijn geboren in Pakistan en daar te hebben gewoond in een vluchtelingenkamp in Haripoor in de provincie Khyber Pakthunkwha tot zijn familie in 2016 terugkeerde naar Afghanistan. De verwerende partij betwist dit niet.

Uitgaande van de leeftijdstest, is verzoeker momenteel 24 jaar oud en is hij 10 jaar afwezig uit Pakistan. Hij heeft slechts twee jaar in Afghanistan verbleven, hetgeen intussen ook al 8 jaar geleden is. Inmiddels verblijft hij ook bijna 6 jaar in België. Verzoeker heeft aldus geen recente ervaring van het leven in zowel Pakistan als Afghanistan. Zijn ervaring van het leven in Afghanistan is in elk geval zeer beperkt.

Dat verzoeker voor zijn vertrek uit Pakistan op 14-jarige leeftijd en zijn vertrek uit Afghanistan op 16-jarige leeftijd opgroeide in de Afghaanse gebruiken, waarden en normen zoals ze bestonden voor de machtsovername door de taliban en daardoor deels is gevormd, neemt verder niet weg dat hij ook een groot deel van zijn adolescentie en jongvolwassenheid buiten Afghanistan/Pakistan en in Europa heeft doorgebracht. Verzoeker verliet Afghanistan op 16-jarige leeftijd, was twee jaar onderweg en was nog steeds jong bij aankomst in België – het kan niet worden uitgesloten dat hij toen net wel of net niet 18 jaar oud was – zodat de impact van dit verblijf op het vormen van zijn mens- en wereldbeeld niet kan worden geminimaliseerd. Bijgevolg kan geen abstractie worden gemaakt van het feit dat hij op jonge leeftijd

aankwam in België en dat hij een cruciaal deel van zijn adolescentie en jongvolwassenheid, doormaakt in België, een geseculariseerde samenleving.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, met name zijn traject, activiteiten en (sociale) ontwikkeling alhier, liggen er heden meer elementen voor dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing van 9 juni 2023. In het rechtsplegingsdossier zijn er verschillende getuigenverklaringen van personen met uiteenlopende profielen die verzoeker doorheen zijn traject in België hebben begeleid, alsook stukken die verzoekers verschillende activiteiten alhier staven. Daar het gaat om verschillende stukken die verzoekers omstandigheden gedurende een zekere tijdsperiode bestrijken alsook getuigenissen afkomstig van personen met verschillende profielen, kan hieraan bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker biedt middels de verschillende stukken en de verklaringen ter terechtzitting zicht op de wijze waarop hij invulling geeft aan zijn leven in België. Uit de stukken van het administratief dossier, het verzoekschrift, verzoekers aanvullende nota's en de verklaringen ter terechtzitting, blijkt met name wat volgt.

Verzoeker volgde in België vanaf januari 2021 een drietal maanden OKAN-onderwijs in SAL Lier, totdat hij meerderjarig werd verklaard. In het individueel begeleidingsplan noteert zijn maatschappelijk werkster dat hij een attest van regelmatige schoolgang heeft (p. 6).
In oktober 2021 is verzoeker gestart als stalknecht bij Optimus Agro NV. Optimus Agro, beter bekend als Stal Optimus, is een bedrijf gespecialiseerd in de fokkerij en verkoop van sportpaarden, veulens en embryo's. Verzoeker startte hier eerst met tijdelijke contracten en gelegenheidskaarten en kreeg sinds augustus 2024 een vast contract voor onbepaalde duur (eerste aanvullende nota, stuk 4). Zijn werkgevers en collega's zijn lovend over zijn houding en inzet. Zij getuigen dat verzoeker zijn taken steeds correct uitvoert en helpt waar nodig. Waar hij eerst enkel in de stallen werkte, is verzoeker nu ook verantwoordelijk voor het halen en brengen van de paarden naar de weiden of stallen, al dan niet in functie van de noden van de ruiters. Verzoeker wordt omschreven als betrouwbaar, hardwerkend en flexibel. Hij stelt zich respectvol op tegenover iedereen en werkt vlot samen met zowel mannelijke als vrouwelijke collega's. Hij doet zijn best om zich aan te passen en zich verder te integreren, wat binnen het team gewaardeerd wordt. De vrouwelijke mede-eigenaar en afgevaardigd bestuurder van Stal Optimus bevestigt zijn sterke inzet om zich volledig te integreren in de Belgische samenleving. De zaakvoerder deelt mee: *"Hij toont in al deze taken veel initiatief en werkt steeds met de nodige aandacht en discipline. Zijn inzet is van grote waarde geweest voor onze dagelijkse werking, en ik heb hem leren kennen als een eerlijk, respectvol en goed geïntegreerd persoon. Daarnaast spreekt hij vlot Nederlands en Engels, wat hem toelaat om goed te communiceren met collega's."* (eerste aanvullende nota, stuksken 5a – 5i en 5k). De vrouwelijke dierenarts van Optimus Agro bevestigt dat verzoeker steeds vraagt om Nederlands te spreken met hem zodat hij verder kan leren en de taal kan beheersen. De mede-eigenaar en een stalruiter stellen dat verzoeker helpt als vertaler voor collega's die de taal minder goed beheersen, zoals zijn Roemeense, Italiaanse en Portugese collega's, hen actief ondersteunt en zorgt dat instructies correct worden begrepen en dat dankzij hem de interne communicatie efficiënter en vlotter verloopt, wat bijdraagt aan de veiligheid en het goed verloop van hun activiteiten. De mede-eigenaar looft verzoekers werkethiek, integratie, verantwoordelijkheidszin en positieve houding.
Verzoeker werkte ook bij Bleckmann en in 2022 ook in de landbouwsector bij een kwekerij (verzoekschrift, stuk 11).

Verzoeker blijft zich inzetten. Zo heeft hij zich sinds september 2025 ingeschreven om avondschool Nederlands te volgen bij LIGO in Antwerpen, aangezien hij overdag werkt. Zijn leerkracht Nederlands getuigt van zijn doorzettingsvermogen, verantwoordelijkheidsgevoel en sterke wil om zich te integreren (stuk 5). Hij heeft ook een goede relatie met de leerkrachten op zijn school, en postte openbaar op zijn TikTok profiel een filmpje met een vrouwelijke leerkracht (verzoekschrift, stuk 9).
Verzoeker woont sinds augustus 2024 zelfstandig en huurt op de privémarkt.

In zijn vrije tijd speelt verzoeker vaak en graag cricket en voetbal (individueel begeleidingsplan, p. 2). Verzoeker verklaart actief te zijn op sociale media en heeft een Tiktok-account met ruim 1000 volgers en ook een Instagram-account (verzoekschrift, stukken 8 en 10). Hij gaat regelmatig uit met zijn vrienden en gaat naar festivals waarbij hij vaak alcohol drinkt (verzoekschrift, stuk 9, NPO 21 maart 2023, p. 12). Verzoeker voegt ook nog enkele foto's toe van uitstappen met medecursisten bij Ligo, op café, en met zijn (Belgische) vrienden en vriendinnen (eerste aanvullende nota, stuk 1). Hij verklaart het belangrijk te vinden dat hij zelf kan bepalen hoe hij zich uiterlijk vertoont en wil zelf kiezen om zijn baard af te scheren of een broek te dragen (NPO, p. 12).
Hij geeft aan nog steeds praktiserend moslim te zijn, maar dat hij soepel omgaat met de islamitische gedragsregels. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij reeds dat hij niet altijd naar de moskee gaat en dat hij het belangrijk vindt dat hij daartoe niet verplicht wordt (NPO 21 maart 2023, p. 12). Ter terechtzitting geeft hij aan helemaal niet meer naar de moskee te gaan en stelt hij enkel mee te doen aan de ramadan.
Verzoeker verklaart daarnaast dat hij een relatie heeft gehad met een christelijk meisje en legt foto's neer waarop zij beiden al kussend te zien zijn (eerste aanvullende nota, stuk 2). Hij stelt hierover: *"Dit zou in Afghanistan worden als een vorm van afvalligheid, als een overtreding van het verbod op voor- of*

buitenhuwelijkse relaties, met een vrouw die gezien zou worden als iemand die moreel en religieus laakbaar is. Het gehad hebben van een dergelijke relatie houdt een afwijzing in van gendersegregatie, een afwijzing van de verplichting te huwen met een moslima, een afwijzing van de verplichting de sociale cirkel te beperken tot mannen, een afwijzing van het samenlevingsmodel dat vereist dat je huwt, een afwijzing van de verplichting te huwen, et cetera. Het gaat om de uitoefening van basisautonomie, het respect voor gendergelijkheid en om de totale afwijzing van de kern van het samenlevingsmodel dat de Taliban voorstaat."

Uit het begeleidingsplan blijkt dat verzoeker reeds in 2023 de indruk gaf dat hij geen praktiserend moslim is. In het begeleidingsplan kan worden gelezen dat verzoeker op heden nog regelmatig langskomt in het opvangcentrum voor een kort bezoek. Zijn voormalige sociaal assistente stelt het volgende op 21 april 2026:
"Sinds zijn keuze om het OC te Broechem vrijwillig te verlaten (augustus 2024), springt B. hier nog geregeld binnen. Dit zijn steeds korte en ook hartelijke bezoekjes. Hij werkt dicht in de buurt van het Opvangcentrum, nog steeds bij de paardenfokkerij Stal Optimus en komt tijdens zijn lunchpauze eens gedag zeggen, vragen hoe het met ons gaat en steeds met de glimlach. Af en toe combineert hij zijn blits-middag-bezoekje met een vraag. Een vraag over zijn werk, over zijn VIB, over de procedure 9bis, over een brief die hij heeft ontvangen waarvan hij niet direct weet wat hij hiermee moet doen of soms een vraagje over de inhoud hiervan of een praktische vraag over zijn GSM en e-mail. Het lukt me niet altijd om hem onmiddellijk in zijn vragen verder te ondersteunen, helpen of door te verwijzen, steeds begrip van B.t en dan volgt de glimlach. Als ik me bedenk hoe het OC Broechem B. heeft ervaring bij zijn aankomst in het opvangcentrum en als ik dan zie tot wie en wat hij is uitgegroeid, dan alleen maar lof! Een B. die zich niet kon uitdrukken en dat niet enkel en alleen door een taalbarrière, onder andere ook door niet in zijn kaarten te laten kijken, introvert en ongeduldig en bij momenten nog zeer jong van mentaliteit wat terug kwam in zijn gedrag (geen zin om iets te ondernemen, kookte zelf niet - liet koken, gaf een arrogante en ongeïnteresseerde indruk). We hadden onze vragen en bemerkingen over zijn zelfredzaamheid en zijn sociale vaardigheden. Gedurende de periode dat B. in het OC te Broechem heeft gewoond, hebben we hem zien vooruitgaan. Vooruitgaan qua zelfredzaamheid, hij kan zijn plan trekken, begrijpt de Vlaamse – Belgische samenleving en kan zich hierin vlot bewegen. Aarzelt niet om ondersteuning te vragen, met de focus en de intentie om het nadien zelf te doen en zelf te kunnen. Ondanks zijn beperkt OKAN traject, heeft B. zelf gewerkt aan zijn Nederlands taal, dit door te durven spreken, door te durven foutjes te maken, door zelf te oefenen, door zelf goed te luisteren, … Waardoor B. de Nederlandse taal toch goed onder de knie heeft. Ook lezen en schrijven, ook daaraan heeft hij zelf vorderingen gemaakt waardoor hij zich nu min of meer uit de slag kan trekken! Beslissen om te verhuizen naar een privé adres, dit na een periode van 4 jaar in een opvangcentrum, getuigt ook van inzet en doorzettingsvermogen. Ideaal is een opvangcentrum niet te noemen gezien de omstandigheden, gezien de vele uitdagingen dat een opvangcentrum en het centrumleven daaraan verbonden, met zich meebrengt. Anderzijds de sprong wagen, vanuit een plek die voor B. aanvoelde als gekend en vertrouwd, naar iets nieuws en uitdagend , kunnen we alleen maar aanmoedigen en ondersteunen. Deze actie, samen met alle andere acties die B. genomen en gezet gedurende zijn 4 jaren in het opvangcentrum en niet te vergeten in een periode van vele vraagtekens, onzekerheden en geen duidelijk toekomstperspectief, kunnen we dit op zich bewonderenswaardig noemen. Dat lijkt mij klaar en duidelijk. Waar een wil is, is een weg én B. heeft deze weg gevonden en benut, hier en daar met vallen en opstaan, met fouten en hiervan leren, door vooruit te kijken en er het beste van te maken: zoals het leven is! Buiten dit gejuich en lofzang, speelt vooral dit: Wat als… we het leven dat B. hier de laatste jaren heeft opgebouwd, sinds november 2020 dus 5.5 jaar !! en we verplaatsen dat leven, samen met zijn mentaliteit, zijn gedachten, zijn omgang naar anderen toe waarin hij geen onderscheid maakt tussen mannen en vrouwen (naar medewerkers van het OC te Broechem toe, naar medebewoners, naar zijn werkgever - vrouwelijke baas bij Heulens bv - en collega's op het werk) zijn manier van leven, zijn zelfstandigheid, zijn meningsuiting, zijn openheid, zijn inzet, zijn zelfstandigheid, zijn lange verblijf in België, zijn werkervaringen, zijn sociale houding… dat leven terug naar Afghanistan: conflict en schade."

Verzoeker heeft in de loop der jaren een ruim sociaal netwerk uitgebouwd met (Belgische) leeftijdsgenoten van verschillende achtergronden en geslacht, leerkrachten, werkgevers, collega's, begeleiders en diverse andere sociale contacten, wat ook blijkt uit de verschillende getuigenverklaringen en foto's die hij neerlegt.

In het verzoekschrift en de eerste aanvullende nota wordt benadrukt dat verzoeker slechts 2 jaar in Afghanistan heeft verbleven en hier bijna 6 jaar verblijft. Hij wijst erop dat hij een gemengde vriendengroep heeft en hij een ander beeld heeft van relaties en geloof dan gangbaar in Afghanistan. Hij onderstreept verder dat hij is vertrokken voor de machtsovername en nooit onder het regime van de taliban heeft geleefd. Hij is van mening dat hij zich onmogelijk kan aanpassen aan de heersende normen in Afghanistan nu hij als minderjarige vertrok. Hij verklaart het oneens te zijn met fundamentele aspecten van de maatschappijvisie van het huidige talibanregime, de door dat regime gehanteerde methodes en de wijze waarop dit regime vormt geeft aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker is het niet enkel oneens met de beperkingen die de taliban aan vrouwen (zoals zijn moeder en zussen) opleggen, hij verklaart niet bereid te zijn om deze shariaregels van de taliban af te dwingen ten opzichte van zijn vrouwelijke familieleden.

Ter terechtzitting getuigt verzoeker in zeer vlot Nederlands op doorleefde en overtuigende wijze over zijn dagelijks leven en nieuwe ervaringen in België, zijn sterke verankering in de Belgische maatschappij en zijn

vrees voor de taliban bij terugkeer naar Afghanistan. Daarbij betreurt hij dat de bewegingsvrijheid van zijn zussen en moeder onder het nieuwe talibanbeleid beperkt is, maar ook het gebrek aan vrijheid en autonomie onder de taliban-regels voor alle Afghanen. In zijn eerste aanvullende nota geeft verzoeker aan bij terugkeer verantwoordelijk te zullen worden voor het 'gedrag' van zijn vrouwelijke familieleden, nl. zijn moeder en jongere zus, en mee te zullen worden ingeschakeld in een systeem van genderapartheid.

5.8. Uit het geheel van de verschillende stukken, getuigenissen en verklaringen, volgt dat verzoeker zich minstens één van de landstalen eigen heeft gemaakt, hier school heeft gelopen en nu hier werkt met een vast contract, zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur alsook actief participeert in de Belgische samenleving en dat hij in dit alles wordt gesteund door een groot sociaal netwerk dat hij rond zich heeft weten uit te bouwen.

Het geheel van de voorliggende elementen noopt er toe vast te stellen dat verzoeker zich in zijn dagelijks leven op regelmatige basis onderdompelt in verschillende aspecten van de Belgische samenleving en dat hij sinds zijn binnenkomst werd blootgesteld aan de diversiteit van de Belgische samenleving. Al die tijd is hij onmiskenbaar ondergedompeld in de Belgische samenleving die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals principes van godsdienstvrijheid en (religieuze) verdraagzaamheid, gelijkheid tussen mannen en vrouwen en vrijheid van meningsuiting. Tijdens zijn maatschappelijke participatie alhier is verzoeker verder onvermijdelijk in contact gekomen met de westerse liberale cultuur, een westerse manier van leven en westerse opvattingen, die eigen zijn aan de Belgische samenleving. Er blijkt dat verzoeker initiatieven heeft genomen alsook gedegen inspanningen heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren en om zich aan het leven in België aan te passen, waarbij dit zich niet louter beperkt tot het vinden van werk en het leren van het Nederlands, maar zich ook uitstrekt naar zijn gedrag, sociale vaardigheden en een groot sociaal netwerk. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker nauw betrokken is bij het dagelijks leven in België; hij geeft blijk van een actieve deelname en sociale inbedding in de Belgische samenleving.
Zo hieruit niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft geïnternaliseerd, kan wel redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn uitgebreide blootstelling en actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs en werk, alsook andere activiteiten in België, een impact heeft (gehad) op zijn ontwikkeling als adolescent en jongvolwassene en de manier waarop hij zich gedraagt. Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat hem een dergelijke internalisering, of minstens een beïnvloeding, zal worden toegeschreven en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' zal worden gepercipieerd. Er kan immers niet aan worden voorbijgegaan dat verzoeker tijdens zijn maatschappelijke participatie onvermijdelijk werd en wordt geconfronteerd met buitenlandse waarden, in casu Europese waarden, een Europese manier van leven alsook met gedragingen, gebruiken en opvattingen die door de taliban als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd. Verzoeker is in contact gekomen met een geheel nieuwe levenswijze. Dit alles vindt plaats tijdens zijn (sociale) ontwikkeling als adolescent en jongvolwassene, een cruciale en bepalende levensfase waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van hun mens- en wereldbeeld. De jaren van adolescentie en jongvolwassenheid vormen immers een belangrijke en bijzondere leeftijdsfase, waarbij de overgang wordt gemaakt van jongere naar volwassene en waarin eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school, zijn tewerkstelling, zijn vrijetijdsbesteding, sociale activiteiten, dagelijkse contacten met (Belgische) leeftijdsgenoten van verschillende achtergronden en geslacht, leerkrachten, collega's, begeleiders en diverse andere sociale contacten alsook het zich eigen maken van één van de landstalen. Bovendien moet rekening worden gehouden met verzoekers scholing in een 'westers' onderwijssysteem dat wordt afgekeurd door het huidige talibanregime.
Verzoeker is aldus in een vormende en bepalende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, gebruiken, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving onder het talibanregime zoals hoger beschreven, omdat ze haaks staan op het gedachtegoed van de taliban of als afwijkend worden beschouwd in de Afghaanse samenleving.
Er kan bijgevolg, gelet op verzoekers verblijf in Pakistan, zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, zijn korte verblijf aldaar, zijn jeugdige leeftijd bij aankomst en het geheel van zijn traject in België, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit alles een impact heeft (gehad) op zijn (sociale) ontwikkeling en zijn opvattingen als adolescent en jongvolwassene, zijn opvattingen en de wijze waarop hij zich heden gedraagt. Het is dan ook aannemelijk dat hij, gelet op zijn relatief jonge leeftijd, zijn jarenlange verblijf en onderdompeling in de Belgische samenleving, zijn traject in België tot nu toe en de uitgebreide blootstelling aan de Belgische samenleving via zijn werk en sociaal netwerk, (deels) onbewust 'westerse' opvattingen, gedragingen, gebruiken en kenmerken heeft overgenomen en zich eigen heeft gemaakt die zijn denken en/of doen hebben gewijzigd, zoals ook blijkt uit de hierboven besproken stukken van het rechtsplegingsdossier en de verklaringen ter terechtzitting, die niet stroken met de wijze waarop de Afghaanse samenleving actueel door het talibanregime wordt vormgegeven. De Raad benadrukt dat dit proces op zich al in belangrijke mate het risico verhoogt dat hij in geval van terugkeer naar zijn herkomstland zal opvallen en zal worden gepercipieerd

als aangetast door Europese waarden en normen waardoor hij onder de negatieve aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.
Dit komt tot uiting in zijn in een aantal van zijn keuzes, zoals een (losse) relatie met een Belgische christelijke vrouw, wat indruist tegen de heersende moraal in Afghanistan. Verder blijkt uit de goede verstandhouding met zijn vrouwelijke collega's in België en zijn vlotte omgang met meisjes en vrouwen dat verzoeker zich openstelt voor de hier geldende vrijere omgangsvormen tussen mannen en vrouwen alsook het gezag van vrouwen aanvaardt, wat diametraal ingaat tegen de strikte scheiding tussen mannen en vrouwen en de rol van vrouwen in het samenlevingsmodel en de visie opgelegd door het huidige talibanregime. Zulks volgt ook uit zijn oprechte, doorleefde en overtuigende verklaringen ter terechtzitting van 24 april 2026 waar verzoeker uiting geeft aan zijn mening over de wijze waarop vrouwen onder het talibanregime worden behandeld en hoe dit zijn moeder en zijn zussen treft. Verzoeker spreekt zich daardoor, minstens impliciet, uit over kernaspecten van de maatschappijvisie van het huidige talibanregime, de door dat regime gehanteerde methodes en de wijze waarop dit regime vormt geeft aan de Afghaanse samenleving, gelet de gendersegregatie ten aanzien van vrouwen. Verzoeker geeft hierdoor ook uiting aan een maatschappijvisie die niet strookt met de visie van het huidige talibanregime en klaagt het gebrek aan vrijheid en autonomie aan. Ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij weliswaar nog moslim is, maar zijn geloof op een andere en minder strikte wijze invult. Verzoekers verklaringen over de invulling van zijn religieuze overtuiging weerspiegelen een houding die in elk geval niet strookt met de strikte religieuze regels die actueel in Afghanistan gelden en die, zoals hierboven besproken, onder meer blijken uit de regels opgenomen in de recent aangenomen moraliteitswet en de strenge handhaving ervan, in het bijzonder in rurale gebieden, door het MPVPV.
Verzoekers verklaringen in deze zijn oprecht en er zijn ter zake geen tegenindicaties dat dit niet geval zou zijn. Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zijn huidige, deels in België verworven opvatting over en invulling van zijn religie en zijn visie op de verhoudingen tussen mannen en vrouwen en de rol van vrouwen in de samenleving in geval van terugkeer naar Afghanistan en zijn lokale gemeenschap verbergt, zijn daarmee verbonden gedragingen verhult of zelfs daarin steeds zou slagen. Er kan bijgevolg in casu voor verzoeker worden aangenomen dat hij hierdoor eveneens in de kijker dreigt te lopen van het talibanregime of de lokale gemeenschap en ook om die reden zal worden gepercipieerd als aangetast of beïnvloed door de waarden en normen van een 'westerse' samenleving.
Gelet op verzoekers opvattingen en gedragingen kan in deze niet worden uitgesloten dat hem een internalisering of minstens een beïnvloeding van buitenlandse, in casu Europese, waarden zal worden toegeschreven. Dit alles vergroot in belangrijke mate het risico dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal opvallen in de lokale gemeenschap en door de lokale talibanleiders zal worden gepercipieerd als verwesterd, dit is aangetast door niet-Afghaanse waarden, niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden, met name aangetast en beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden en normen.

Hierbij wordt aangestipt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan op onontkoombare wijze in contact zal komen met de taliban, de huidige de facto-autoriteit, en zal worden geconfronteerd met een Afghaanse samenleving die sinds zijn vertrek in 2015 erg is gewijzigd. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet daarom rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername in augustus 2021 en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven. Zoals reeds vermeld, werden deze regels en normen sinds de machtsovername door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Dit talibanbeleid is gedurende verzoekers afwezigheid verder geëvolueerd en verscherpt, met name wordt een zuivering van de Afghaanse samenleving nagestreefd waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken. Dit alles is geculmineerd in de moraliteitswet van 21 juli 2024.
Er kan in deze geen abstractie worden gemaakt van elementen eigen aan verzoeker, met name:
(i) het feit dat hij tot de leeftijd van 14 jaar in Pakistan verbleef, hij slechts twee jaar heeft verbleven in Afghanistan dat hij in 2018 op 16-jarige en dus minderjarige leeftijd heeft verlaten en dit ruim voor de machtsovername door de taliban,
(ii) zijn inmiddels 8-jarige afwezigheid uit Afghanistan,
(iii) zijn binnenkomst als adolescent en verblijf van bijna 6 jaar in België,
(iv) zijn traject en ervaringen in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de bijgebrachte stukken en verklaringen en
(v) het gegeven dat hij heden nog steeds een jongvolwassene is.
In deze wordt overigens niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Char Toot in de provincie Kaboel; uit zijn verklaringen blijkt dat hij verbleef in een dorp in een rurale omgeving (NPO 9 februari 2022, p. 20-21) zodat hij bij terugkeer zal worden geconfronteerd met de traditionele en conservatieve Afghaanse samenleving.
Gelet op deze individuele omstandigheden kan niet worden uitgesloten dat verzoeker zijn ervaringen en traject tijdens zijn verblijf in België alsook zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) 'Europese' opvattingen,

gedragingen, gebruiken en kenmerken die hij gedurende zijn verblijf in België heeft overgenomen en verworven, niet steeds zal kunnen verhullen of zich er zelfs niet van bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime aanzienlijk werden aangescherpt alsook de verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen en naleven. Dit is des te meer het geval gezien verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met Europese of zgn. 'westerse' normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn verdere ontwikkeling als adolescent en jongvolwassene. Zelfs als men ervan uitgaat dat van hem kan worden verlangd dat hij deze aspecten van zijn leven verborgen houdt, is de Raad er niet van overtuigd dat verzoeker in staat zou zijn deze ervaringen, gebruiken, opvattingen en gedragingen voldoende te verbergen, noch dat dit voldoende zou zijn om de risico's waarmee hij wordt geconfronteerd weg te nemen. De Raad komt tot deze conclusie, met name gelet op zijn bevindingen omtrent de aard van het huidige repressieve regime in Afghanistan, de noodzaak om actief en consequent te voldoen aan de verschillende geldende regels en beperkingen die vrijwel elk aspect van het leven bepalen om negatieve aandacht en mishandeling te vermijden, de rapporten waaruit blijkt dat de naleving actief wordt gecontroleerd door de taliban en andere leden van de Afghaanse gemeenschap, en de meldingen dat de taliban op willekeurige en onvoorspelbare wijze optreden.

Gelet op zijn afwezigheid van 8 jaar uit Afghanistan sinds 2018, alsook zijn traject en ervaringen in Europa gedurende zijn verblijf van bijna 6 jaar sinds 2020 en de opvattingen, gebruiken en gedragingen die hij in België heeft ontwikkeld als adolescent en jongvolwassene, is het verder niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, bij uitstek nu hij verklaart afkomstig te zijn uit een ruraal, erg conservatief bergdorp in het district Kalakan in de provincie Kaboel.
In de mate dat verzoeker bekend was met de Afghaanse waarden en normen bij zijn vertrek uit Afghanistan in 2018, moet worden aangestipt dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving niet meer volledig de Afghaanse waarden en normen weerspiegelen waarmee verzoeker in Afghanistan/Pakistan is opgegroeid en die hem bekend zouden zijn. Zoals reeds vermeld, werden deze regels en normen sinds de machtsovername door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Dit taliban-beleid is verder geëvolueerd en verscherpt, met name wordt een zuivering van de Afghaanse samenleving nagestreefd waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken. Dit alles is geculmineerd in de moraliteitswet van 21 juli 2024. Verzoeker, die ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 uit Afghanistan is vertrokken, is hiermee niet vertrouwd. Verzoeker heeft hier geen recente ervaring mee; hij heeft Afghanistan in 2018 verlaten, dus ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Gelet op het feit dat hij tot de leeftijd van 14 jaar in Pakistan heeft verbleven en slechts twee jaar, tot zijn 16 jaar, in Afghanistan heeft verbleven, kan verder niet blijken dat verzoeker in het verleden veel ervaring heeft gehad met het leven onder de taliban; hij groeide op in een periode dat de taliban nog niet aan de macht waren. Dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar ook de taliban actief waren als gewapende groepering en nog gelovig is, doet hierover niet anders denken. Gelet op zijn gedragingen en verklaringen, geeft verzoeker zijn religieuze overtuiging als moslim duidelijk een vrijere invulling die afwijkt van de strikte geloofs- en gedragsregels die door het huidige talibanregime worden voorgeschreven in onder meer de moraliteitswet. Sinds de machtsovername werden deze regels en normen door de taliban, de huidige de facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd, zoals blijkt uit de voorliggende landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Ze weerspiegelen bijgevolg niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid. Hierbij moet ook rekening worden gehouden met de onvoorspelbaarheid en veranderlijkheid van regels opgelegd door de taliban als de de facto-autoriteit, de lokale verschillen en verzoekers individuele omstandigheden. In het licht van het voorgaande neemt de Raad aan dat verzoeker, bij een terugkeer naar het huidige Afghanistan, waar sinds de machtsovername door de taliban een ingrijpende verstrenging van de sociale en morele normen heeft plaatsgevonden, ernstige moeilijkheden kan ondervinden om zich opnieuw aan te passen aan een samenleving waarmee hij, gelet op zijn minderjarige leeftijd bij vertrek uit Afghanistan en zijn langdurig verblijf in België, nog slechts een beperkte actuele affiniteit heeft.

De politiek-religieuze context in Afghanistan en de religieuze, morele en sociale regels en normen in het land zijn sinds zijn vertrek in 2018 uit Afghanistan dermate ingrijpend gewijzigd en verstrengd dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker niet of onvoldoende vertrouwd is met de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden, het risico loopt zelfs onbewust de vigerende regels en normen te overtreden en hierdoor nog meer in de negatieve aandacht van lokale talibanleiders te komen. Zijn onvertrouwdheid klemt des te meer gelet op de onvoorspelbaarheid en veranderlijkheid van de regels opgelegd door de taliban als de de facto-autoriteit, de lokale verschillen en verzoekers individuele omstandigheden. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze actuele realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels onder de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban kan komen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Er kan verder niet worden uitgesloten dat verzoeker, gelet op zijn profiel en individuele omstandigheden, zijn verworven opvattingen, gedragingen en traject tijdens zijn verblijf in België, niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime aanzienlijk werden aangescherpt alsook de verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen en naleven. De Raad acht het niet onaannemelijk dat verzoeker, door zijn ervaringen alhier, al dan niet onbewust, een zeker vorm van opstandigheid of weerspannigheid kan tentoonstellen wanneer hij wordt verwacht zich te conformeren aan de heersende (sociale) normen van de huidige Afghaanse samenleving.
Dit alles kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn regio van terugkeer in Afghanistan en verhoogt bijkomend het risico dat hij, door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze huidige realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels, de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer naar Afghanistan. De vraag of verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, gaat voorbij aan de hierboven geschetste huidige realiteit in Afghanistan en doet geen afbreuk aan het feit dat, gelet op zijn vertrek uit dat land ruim voor de machtsovername, de lange duur van zijn afwezigheid gedurende 8 jaar uit Afghanistan en zijn verblijf van bijna 6 jaar in België, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet vertrouwd is met de huidige religieuze, sociale en morele wetten en normen zoals vormgegeven door het huidige talibanbewind, dat nu, in tegenstelling tot de periode van verzoekers vertrek, de de facto-autoriteit is in Afghanistan.

De Raad benadrukt hierbij dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Er werd tevens reeds op gewezen dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Dit vergroot in belangrijke mate het risico dat verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, het dorp Char Toot in de provincie Kaboel, zal opvallen in de lokale gemeenschap en door de lokale talibanleiders zal worden gepercipieerd als 'verwesterd'. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers terugkeer naar zijn dorp, 8 jaar nadat hij er is vertrokken, de nodige aandacht zal trekken van de lokale bevolking en talibanleiders. De Raad stelt vast dat er rapporten zijn die aangeven dat afgewezen asielzoekers uit Europa argwaan kunnen wekken met betrekking tot de mate waarin zij zijn 'besmet' door Europese levenswijzen en zich hebben ingelaten met verboden gedrag, dat er voorbeelden zijn van buren die vragen stellen over de tijd die uitgezette personen in het Westen hebben doorgebracht, hun gedrag inspecteren en zoeken naar tekenen van verandering en dat ogenschijnlijk kleine beschuldigingen zich gemakkelijk kunnen verspreiden en tot conflicten kunnen leiden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Dit ondersteunt de conclusie dat zelfs kleine afwijkingen in gedrag of geruchten over activiteiten in het Westen voldoende kunnen zijn om de negatieve aandacht van de taliban en/of de lokale gemeenschap te wekken.

De Raad stipt aan dat de beoordeling over de nood aan internationale bescherming zich niet mag beperken tot een onderzoek van elk element eigen aan verzoeker apart, maar dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in onderlinge samenhang moet worden gezien. Met andere woorden: het cumulatief effect van alle individuele omstandigheden moet in overweging worden genomen.

5.9. Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en de algemene mensenrechtensituatie in Afghanistan. De Raad is van oordeel dat, gelet op het geheel van bovenstaande concrete elementen en factoren eigen aan verzoekers specifieke situatie zoals besproken in punten 5.7 en 5.8, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij, hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn rurale regio en dorp van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Rekening houdend met zijn geboorte en verblijf in Pakistan tot 14 jaar, zijn kort verblijf van twee jaar in en zijn vertrek uit Afghanistan in 2018 op 16-jarige en dus minderjarige leeftijd en dit ruim voor de machtsovername door de taliban, de lange duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2018, zijn verblijf in België van bijna 6 jaar, zijn traject, zijn activiteiten, zijn gedragingen en zijn verdere sociale ontwikkeling alhier tijdens vormende overgangsjaren als adolescent en jongvolwassene en zijn verworven opvattingen, bestaat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker, zelfs indien hij met behulp van een familiaal of sociaal netwerk aldaar inspanningen zou doen om zich aan te passen aan de heersende normen in zijn regio van terugkeer in Afghanistan, door de taliban dan wel door de lokale gemeenschap zal worden gepercipieerd als een persoon die verwesterd is, dit is aangetast door niet-Afghaanse of niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden of als beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden, en/of zal

worden beticht van normoverschrijding. Het loutere gegeven dat verzoeker nog contact heeft met landgenoten hier in België of via sociale media alsook met zijn familie in Afghanistan, is, gelet op het geheel van wat voorafgaat, geen voldoende zwaarwichtig element dat aan het geheel van het voorgaande afbreuk kan doen. Bovendien kan verder niet worden uitgesloten dat hij in geval van terugkeer door de eigen gemeenschap kritisch zal worden bekeken en mogelijk zal worden geconfronteerd met stigmatisering en discriminatie omwille van zijn verblijf in Europa waarbij er, gelet op zijn individuele omstandigheden, ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen, daar hij slechts twee jaar in Afghanistan verbleef en er op 16-jarige leeftijd vertrok. Verzoeker wijst er terechtzitting terecht op dat hij de taliban-regels niet kent aangezien hij Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten, voor hun machtsovername, en dus hun regime nooit heeft gekend.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Het is niet mogelijk om het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. Echter, de hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder lijfstraffen, zoals openbare geseling en afranseling, van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen van de taliban. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die worden beschouwd als verwesterd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

De Raad onderstreept nog dat een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, ook kan worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *"enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land"* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 36). Zoals eerder vermeld, doet het bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot vervolging, indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.
Rekening houdend met het geheel van zijn individuele omstandigheden, kan in casu niet worden uitgesloten dat verzoeker een politieke overtuiging zal worden toegeschreven, die ingaat tegen het gedachtegoed, het beleid en het regime van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen in geval van terugkeer. Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die beïnvloed of aangetast is door Europese, 'westerse' waarden, die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen in geval van terugkeer.

5.10. Gelet op het cumulatief effect van verzoekers individuele omstandigheden, zijn specifieke levensomstandigheden in België, de verschillende stukken in het rechtsplegingsdossier, zijn verklaringen ter terechtzitting, zijn nog steeds jonge leeftijd, zijn profiel en specifieke persoonlijke situatie, zoals hierboven uiteengezet, en dit gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en beoordeeld in het licht van de actuele landeninformatie over de algemene mensenrechtensituatie in Afghanistan, met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan op jonge leeftijd hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat er heden voldoende elementen voorhanden zijn om in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, punten 1 en 5, van de Verordening (EU) 2024/1347.

Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging.

Daar de taliban in casu de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben, is er voor verzoeker aldaar geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden.

Daarenboven: indien de verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap wordt beschuldigd van verwestering, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden. Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt de conclusie in de EUAA *"Country Guidance"* (p. 120-123) bijgetreden, met name dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te

bieden. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan zou worden beschuldigd. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.
Aangezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigings-alternatief zich niet verder op. De EUAA *"Country Guidance"* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 124-126).

5.11. Derhalve voldoet verzoeker aan de materiële voorwaarden om te worden erkend als vluchteling, in de zin van oud artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet alsook in de zin van vigerend artikel 3, punten 1 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1347.
In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet alsook in de zin van vigerend artikel 3, punten 1 en 5, van de Verordening (EU) 2024/1347. Zoals reeds uiteengezet, wijzigt de Verordening (EU) 2024/1347 niets aan wat voorafgaat, aangezien de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend dezelfde zijn gebleven.

Er blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is noch artikel 12 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en was verder niet aanwezig of vertegenwoordigd ter zitting.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier
De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO